

عکس: فاطمه شیری

لاله فیاضی بانوی موفقی که در کارگاه خانوادگی اش ظروف و محصولات را تولید می‌کند که نوستالژی خیلی از ما است

کار و زندگی ام یکی است

خیابان باران واقع در شهرک غرب، در طبقه همکف خانه‌ای ویلایی کارگاه نقلی و کوچکی قرار گرفته که هر گوشه‌اش با کاری دستی و سنتی تزئین شده است. در بدو ورود به این کارگاه دنج، قفسه‌هایی نظرتان را جلب خواهد کرد که هر طبقه‌اش پر شده از بشقاب، نمک پاش، لیوان، فنجان و... لعاب دار و سنتی که حس زندگی در رنگ و طراحی آنها موج می‌زند. کیف‌های دست دوز با پارچه‌های چهل تکه از دیگر محصولات است که در کارگاه مشترک لاله فیاضی و همسرش به چشم می‌خورد. لاله روزگاری کار خود را با نقاشی شروع کرد و مدام روی کاغذهای سفید طرح‌های دلی می‌زد اما به مرور زمان به کارهای دیگر روی آورد و پس از ازدواج با همسرش ایده‌های رنگ و بویی جدی به خود گرفت. حالا او تبدیل شده به بانویی موفقی که هم خودش کار می‌کند و هم با ایده‌های طلایی‌اش گروهی را صاحب شغل کرده است. امروز در کارگاه لاله فیاضی پای خاطرات او و هنری که با عشق و علاقه انجام می‌دهد نشسته‌ایم تا رمز موفقیت او را از زبان خودش بشنویم.

فاطمه شیری

کنند یا در مورد ظروف سفالی دوست دارم کارها را برای استفاده تهیه کنم و فقط جنبه تزئینی نداشته باشد. البته خیلی زود همین اتفاق هم افتاد.

• شریکی که مشوق اوست

لاله به صورت تجربی کار کرده بود و همسرش به صورت تئوری فرمول‌های ساخت سفال و لعاب روی آن را به بانوی موفقی آموزش داد. «البته در این زمینه خودم هم سعی کردم تحقیق و مطالعه زیادی داشته باشم و دلم می‌خواست ظروفی سفالی تولید کنیم که مواد تشکیل دهنده آن ضرری

کوچک حدود ۵۰ متر شروع کردند با یک چرخ سالگری و در اختیار داشتن یک کوره.

«کارگاهمان در پاکدشت است و من با جدی شدن کارمان دو روز در هفته برای نظارت به کارگاه می‌روم.» لاله پیش از شروع کار همیشه دوست داشت محصولاتی را به دست مردم ارائه دهد که با آن تعامل داشته باشند.

«دوست داشتم محصولی تولید کنم که فقط جنبه دکوری نداشته باشد و کاربردی باشد. اگر کیف است در دست مردم باشد و از آن استفاده

متریالی که به دستم می‌رسید کار درست می‌کردم و با اعمال ایده‌هایی نو سلیقه خیلی از مخاطبان خود را به دست آوردم. اتفاقی که بعدها در کار سرامیک کمک بزرگی به من کرد.»

لاله در سال ۸۵ با همسرش آشنا شد و ازدواج کرد. «شوهرم استاد دانشگاه است و در حوزه سرامیک تدریس می‌کند اما کار جدی او اشتغال‌زایی در زمینه کاشی‌های لعاب دار و آجر است.» او مدت‌ها پس از ازدواج با همسرش ایده‌هایش را اجرایی کرد. آنها کار خود را در فضای

• صفحه‌ای پر از رنگ و لعاب

لاله فیاضی از آن دست کاربران فضای مجازی است که بواسطه ارائه کارهای بی‌نظیرش در صفحه شخصی خود مخاطبان بسیاری را به دست آورده. مخاطبانی که حالا هم لاله و زندگی‌اش را بخوبی می‌شناسند و هم کارهایش را.

صفحه او با سفال‌های خوش رنگ و لعابی پر شده که بوی ریحان و سنگک تازه در دکور بعضی از کارهایش مخاطبان را به هوس می‌اندازد تا کارهای او را خریداری کنند. لاله ۳۶ سال دارد و نزدیک به سه سال است که به صورت رسمی هنرش تبدیل به کارش شده و از این راه درآمدزایی می‌کند. در واقع او هنر امروز خود را مدیون رشته‌ای می‌داند که در آن تحصیل کرده است؛ یعنی نقاشی.

«از کودکی علاقه زیادی به انجام کار دستی داشتم. بیکار که می‌شدم با پارچه‌های دورریز کار دستی درست می‌کردم یا نقاشی می‌کشیدم. این بود که در دوران دانشگاه هم به سراغ نقاشی رفتم و مدتی کار تصویرگری برای مجلات و انتشاراتی‌های کتاب انجام می‌دادم.»

او مدتی هم در یک شرکت مشغول به کار شد اما علاقه نداشت که تمام وقتش را در اختیار جایی باشد که به آن تعلق نداشت. «به همین خاطر زمان زیادی در این کار دوام نیاوردم و از شرکت خارج شدم.»

لاله به دنبال فرصتی بود تا ایده‌هایش را اجرایی کند. او در خانه روی بشقاب‌های غذای خودش نقاشی می‌کشید و کارهایش را در کوره دوستانش که به کارهای سنتی مشغول بودند، می‌گذاشت. «از آنجایی که در دانشگاه کارگاه سرامیک هم داشتیم کم و بیش با این رشته هم آشنا شدم و گاهی در خانه‌مان سفالگری هم می‌کردم. کارهایم را در کوره دوستانم می‌گذاشتم و پس از آن شروع به طراحی و نقاشی کارهایم می‌کردم.» اما این تنها هنر دلی خانم فیاضی نبود. یکی از کارهایی که او از کودکی با آن عجین شده بود هنر تکه دوزی بود. هنری که به گفته خودش از مادر بزرگ خود به ارث برده بود.

• هنری که هنر مادر بزرگ بود

«یکی از کارهایی که مادر بزرگم دوست داشت دوختن لحاف چهل تکه بود. با وجود کودکی همیشه علاقه داشته‌ام به مادر بزرگم در این کار کمک کنم و این هنر را از همان زمان در خاطر داشتم.» خانم فیاضی با عجزین کردن این هنر قدیمی با شکل و شمایل مدرن اقدام به دوختن و ساختن کیف‌هایی کرد که حاصل سلیقه او و ترکیب بندی پارچه‌های رنگی با هم است. لاله در دوران دانشگاه نمونه‌ای از این کیف را برای خود دوخت و از آنجایی که دوستان و همکلاسی‌هایش از او استقبال کردند به همین خاطر کم کم شروع به دوختن نمونه این کیف‌های ۴۰ تکه برای مشتریان خود کرد.

«آن زمان کارهایی که درست می‌کردم را برای فروش به نمایش می‌گذاشتم و با برگزاری شوهایی خانگی به مرور زمان مشتری‌ها به خانه‌مان آمدند و از کارهایم استقبال کردند.» او در همان دوران مجسمه‌های گلی هم درست می‌کرد که بی‌نهایت مورد علاقه مشتریان قرار گرفت. «نخستین شوخانگی‌ام با کارهای چهل تکه‌ای بود که انجام می‌دادم و کیف‌های دست دوزم را برای فروش به نمایش گذاشتم و پس از آن جدی‌ترین شویی که داشتم کیف‌های دست دوز و ظروف چینی بود که نقاشی‌هایش را خودم انجام داده بودم.»

اما این تازه اول راه موفقیت‌های لاله فیاضی بود. او درحالی که پشت میز کارش به صندلی تکیه زده و در حال دوختن یک کیف عینک برای یکی از مشتریانش است می‌گوید: «من در هر سنی با هر